

Gânduri asupra noii creații

Gânduri asupra noii creații

Moartea Domnului Isus a marcat sfârșitul vechii creații. În înviere îl vedem pe El ca fiind începutul și temelia creației celei noi.

Vechea creație nu putea să ia sfârșit fără să fi fost - într-un fel - apărută și afirmată în Persoana, în viața și în viața Domnului Isus. El a fost exemplu imaculat și perfect, în mijlocul ruinelor de care era înconjurat. Apoi El a murit ca sub sentința care a lovit vechea creație, „Cel drept pentru cei nelegiuiți” și a pus temeliile noii creații în El însuși, înviat dintre cei morți.

Învierea Domnului Hristos stabilește patru cercuri de relație și anume: cu privire la Dumnezeu, la lume, la păcătoși și la credincioși.

a) În relație cu Dumnezeu este vorba de manifestarea gloriei și a intențiilor Sale; aceasta este victoria Sa.

b) În raport cu lumea, este judecata. Învierea Domnului Isus le spune oamenilor că există o problemă între Dumnezeu și ei, cu privire la Domnul Isus pe care L-au respins și L-au răstignit. Acum, judecata atârnă asupra lumii, așa cum a spus apostolul Petru în Fapte 10 și apostolul Pavel în Fapte 15.

c) Cu privire la păcătoși, ea vorbește despre răscumpărare, despre un sacrificiu care a șters păcatul și a fost total agreat ca fiind de ajuns de satisfăcător pentru toate exigențele sfințeniei lui Dumnezeu.

d) În ce privește cei credincioși, învierea Domnului Isus este gajul propriei lor învieri în trupuri glorficate. Este vorba de același fapt, deși îmbracă aspecte diferite, potrivit cu relațiile pe care le-am amintit mai sus.

Îngerul care apare (Matei 28) își schimbă aspectul în funcție de aceste relații, după cum se îndreaptă fie spre cei care păzeau mormântul, fie spre bietele femeii care veniseră cu gând evlavios. - Gânduri asupra noii creații (J. G. Bellet)

Pentru cei din garda de la mormânt, îngerul era îngrozitor; era însoțit de un cutremur de pământ, iar apariția lui era ca o sentință de moarte, pentru că aceștia închipuiau lumea care L-a răstignit pe Domnul gloriei.

Întorcându-se însă spre femeii, îngerul manifestă numai bunăvoință; ele nu sunt cuprinse de groază, lumina care strălucește le conduce și le bucură, fără să le sperie.

Aici înțelegem învierea în favoarea bieților păcătoși, în timp ce, în primul caz, o înțelegem ca pe o judecată asupra lumii.

Se poate vedea acest dublu aspect al învierii, atunci când Domnul Hristos S-a arătat lui Saul din Tars.

Domnul, înviat și gloriificat, coboară ca în lumina unui fulger, într-un cutremur de pământ, în drumul dinspre Ierusalim spre Damasc.

Saul era atunci reprezentantul unei lumi vrăjmașe, așa cum au fost și păzitorii de la mormânt, iar gloria Domnului Isus înviat îl aruncă la pământ, punând asupra lui sentința morții, cum s-a întâmplat și cu garda.

Dar imediat, această lumină a devenit pentru Saul un ghid, umplându-l de bucurie, pentru că ea îi vorbea despre slujba care-l aștepta, pentru același Isus înviat (Fapte 9.22-26).

Dar învierea pune temelia creației celei noi, temelie nezguduită, ca tot ceea ce se odihnește în grija Fiului lui Dumnezeu Cel biruitor.

Vechea creație se odihnea pe Adam cel pus la încercare; el a ce-dat în tentație cu prilejul întâlnirii cu Satan. Creația a căzut și ea, devenind un dezastru imens.

A apărut Fiul lui Dumnezeu, reparator de spărturi. El a fost tare acolo unde Adam a fost învins. A rupt porțile Locuinței morților și, în El însuși și în biruința Sa, a pus temeliile unei creații de neclintit, o creație răscumpărată, care-și trage frumusețea și puterea din El.

(Extras din Le Mess. Ev., 1958)